

ת"פ 24150/09/14 - מדינת ישראל נגד אלי מאיר ואקנין

בית משפט השלום בבאר שבע

19 יולי 2015

ת"פ 24150-09-14 מדינת ישראל נ' ואקנין(עציר)

ת"פ 53450-04-15 מדינת ישראל נ' ואקנין(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד זילברמן

נגד

הנאשם

אלי מאיר ואקנין (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד שחאדה אבו מדיעם

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע ביום 23.6.15 לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התפרצות לדירה, גניבה וכן הונאה בכרטיס חיוב (9 עבירות).

על פי המתואר באישום הראשון במהלך הלילה בין התאריכים 28.8.14 לבין 29.8.14 התפרץ הנאשם לדירה ברח' צביה המלכה 43/8, בבאר שבע השייכת לגב' אסתר גנון (להלן: "המתלוננת") בכך שלקח מגרפה מחצר ביתה, הכניס את מוט העץ של המגרפה מבעד סורג חלון הבית והרים בעזרתו את תיקה של המתלוננת אשר היה מונח על שולחן בפינת האוכל והוציא את התיק מתוך הבית. בתוך כך גנב הנאשם את תיקה של המתלוננת אשר הכיל 100 יורו, 70 ₪, שני כרטיסי אשראי אמריקן אקספרס, כרטיס אשראי ויזה, תעודת זהות, 3 כרטיסי זיכרון, רישיון נהיגה, רישיון רכב וביטוח וכרטיס קופ"ח (להלן: "הרכוש").

על פי המתואר באישום השני ביום 29.8.14, סמוך לשעה 8:29, במכשיר הכספומט של בנק יהב במרכז הנגב, השתמש הנאשם בכרטיס אשראי של המתלוננת אותו גנב בנסיבות המתוארות באישום הראשון, בכך שמשך באמצעותו מזומנים בסך כולל של 600 ₪ מחשבון הבנק של המתלוננת.

על פי המתואר באישום השלישי ביום 29.8.14 בין השעות 8:25 לבין 15:55 השתמש הנאשם בכרטיס החיוב של המתלוננת במכשירי הכספומט של בנק יהב ובנק מזרחי טפחות בכך שניסה למשוך באמצעותו מזומנים מחשבון הבנק של המתלוננת.

על פי המתואר באישום הרביעי ביום 29.8.14, סמוך לשעה 8:32 במכשיר הכספומט של בנק לאומי במרכז הנגב בב"ש השתמש הנאשם בכרטיס חיוב של המתלוננת בכך שמשך באמצעותו ₪ 800 מחשבון הבנק של המתלוננת. בתאריך זה, בין השעות 8:31 ל-15:44, השתמש הנאשם ב-3 הזדמנויות שונות בכרטיס החיוב של המתלוננת במכשירי הכספומט של בנק יהב ובנק לאומי בכך שניסה למשוך באמצעותו מזומנים מחשבון הבנק של המתלוננת.

הנאשם צירף תיק נוסף אשר מספרו 53450-04-15 בו הורשע ע"פ הודאתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית (להלן: "תיק המצורף"). ע"פ המתואר בכתב אישום זה ביום 12.4.15, במסגרת מ"ת 24157-09-14 הורה בית משפט על שחרורו של הנאשם "מדלת לדלת" לקהילה טיפולית רטורנו בתנאי מעצר בית מלא. בתאריך 24.4.15, הפר הנאשם את תנאי שחרורו בכך שעזב את שטח הקהילה ושהה בבאר שבע עד ליום 28.4.15, שעה 14:20.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות. בהתאם לתיקון 113 ציין את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו: הלה ביקש לקבוע בתיק האב מתחם ענישה נפרד לכל אישום ואישום. זה עתר למתחם ענישה ביחס לאישום הראשון בתיק האב ככזה הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל ; ביחס לאישום המתייחסים לעבירות של הונאה בכרטיסי חיוב - עתר למתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל. בתיק המצורף עתר למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל. בגדרי המתחם ביקש ליתן הדעת לעברו הפלילי המכביד הכולל 28 הרשעות במגוון תחומים. לדבריו, המדובר בעבריו אשר סיגל לעצמו אורח חיים עברייני. עוד ציין כי במסגרת הרשעתו האחרונה הוטלו על הנאשם שני מאסרים מותנים אשר לא הרתיעו את הנאשם מלחטוא בעבירות דומות בפעם נוספת. הלה עתר להפעילם במצטבר לעונש שייגזר עליו בתיק זה, לצד עונש צופה פני עתיד וקנס.

ב"כ הנאשם מנגד, הגיש בפתח הטיעונים לעונש שני מכתבים האחד מטעם הנאשם והשני מטעם בת זוגו. בנוסף, הגיש מסמכים רפואיים בעניינה של בת זוגתו של הנאשם מהם עולה כי ישנו חשד לגידול סרטני בשד. עובר למתן גזר דין זה, הוצגו מסמכים רפואיים עדכניים מהם עולה כי לדאבון הלב אותו חשש התממש ונמצא כי בת זוגו של הנאשם חולה בסרטן השד.

לגופם של הדברים, בא כוח הנאשם עתר לכך שייקבע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם כמפורט בתיק האב. אשר לעבירת ההתפרצות, ציין כי המדובר במעשים שהינם ברף התחתון של עבירות בגון דא. בעניין זה הפנה לכך שלא נגרם נזק לביתה של המתלוננת וכך גם סכומי הכסף שנמשכו שלא כדין אינם גבוהים ומגיעים לסך מצטבר של 1400 ₪. מחצית מסכום זה הושב למתלוננת. אשר לעושה- ציין כי המדובר במי שהחיים לא האירו לו פנים. הלה ציין כי המניע למעשים הינו השימוש בסמים, אולם ציין כי הנאשם כבר 10 חודשים אינו משתמש ומכאן שאותו גורם מגביר מסוכנות אינו רלוונטי עוד. עוד ציין כי הנאשם לאחר תקופה ארוכה מצוי בזוגיות אשר משפיעה עליו לטובה. לדבריו, היום הנאשם נמצא במקום אחר בו היה עובר למעצרו ובכוונתו להקים משפחה יחד עם בת זוגתו. הנאשם צירף תיק נוסף דבר שיש בו ולו בעקיפין ללמד על לקיחת אחריות על מעשיו. אותן נסיבות חיים קשות שהביאו להקלה בעונשו במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, רלוונטיות גם כעת ומצדיקות הליכה לקראת הנאשם. בנוגע למאסרים המותנים ציין כי יש להפעילם בחופף אחד לשני הואל ואלו ניתנו במסגרת גזר דין אחד. ביחס לתיק המצורף הפנה לכך

שבגין אותה הפרת הוראה חוקית חולט סך של 3,000 ₪ דבר אשר מלמד כי הנאשם כבר נענש בגין הפרה זו.

הנאשם ביקש להוסיף על דברי בא כוחו וציין כי מעבר לאמור במכתב מטעמו כי הוא נקי מסמים מזה כ-9.5 חודשים. הלה ציין כי ברצונו להינשא לבת זוגתו וכי יש לה 2 ילדים כאשר אחד מהם נעזר בכיסא גלגלים. עוד ציין כי מתחרט על מעשיו וברצונו לפצות את המתלוננת. כמו כן, מסר כי ברצונו לפתוח דף חדש בחייו וביקש ליתן לו הזדמנות נוספת.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. תקצר היריעה מלפרט את המבחנים השונים שנקבעו בפסיקה ביחס לשאלה מה ייחשב כמעשה אחד, ומה ייחשב כאירוע אחד וזאת לצורך קביעת מתחם עונש הולם על פי תיקון 113.

בית המשפט העליון נדרש לאחרונה באריכות לסוגיה זו במסגרת ע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל**. בסופו של פסק דין זה, מתקבלת בדעת רוב עמדת כב' השופטת ברק ארז יחד עם דעתו של כב' השופט פוגלמן לפיה, בבואו של בית משפט לקבוע אם מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד, אם לאו, יש להחיל את מבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק".

יישום מבחן זה, יחד עם נתוני התיק שבפניי, הביאוני לכלל מסקנה כי יש להתייחס לכלל האישומים כאירוע אחד בשים לב לכך שהמדובר במתלוננת אחת ובשים לב לכך שהעבירות המיוחסות לנאשם בוצעו בסמיכות זמן ומקום וכחלק מתוכנית עבריינית אחת.

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות ההתפרצות והגניבה פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור, הזכות לפרטיות וכן הזכות לקניין. על הצורך בענישה מחמירה בעבירת ההתפרצות לבית מגורים אפנה לרע"פ 3063/11 **אפרים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.2011):

"עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העברייני בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר."

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' גובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

אשר למדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות של התפרצות לדירה וגניבה, הרי שניתן לומר באופן כללי (ובדומה לעבירות רבות נוספות) כי ישנה קשת רחבה ביותר של עונשים החל ממאסרים קצרים ביותר וכלה בעונשים המגיעים לשנתיים וחצי בגין התפרצות אחת. על דרך הכלל, בית המשפט שת ליבו לשאלה אם מדובר בהתפרצות בצוותא חדא, אם לאו, האם מדובר בהתפרצות מתוכננת, הרקע לביצוע המעשים, שוויו של הרכוש שנגנב ויתר נסיבות האופפות את ביצוע המעשה. בצד האמור לעיל, הרי ניתן לומר כי בתי המשפט על דרך הכלל קבעו מתחמים הנעים בין 8 - ל 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת התפרצות יחידה לדירה.

בעבירות של הונאה בכרטיס חיוב פגע הנאשם בערכים המוגנים של קניינו של האדם, ותקינות חיי המסחר. על החומרה שיש לנקוט בעבירות אלו ועל הפגיעה הנגרמת בעקיפין בניהול מסחר תקין אפנה לת"פ (מחוזי י-ם) 1271/00 **מדינת ישראל נ' משה** (17/5/2001):

"מגמת החמרה בענישה ראויה גם לגבי עבירות השימוש בכרטיס החיוב. אמצעי תשלום זה הפך בשנים האחרונות למרכזי ונפוץ ביותר. אמינות המסחר באמצעותו מחייבת, כי השימוש בו יעשה על-ידי הבעלים בלבד. לפיכך, כל שימוש בידי מי שאינו מורשה לכך, וכל שכן בידי מי שגנב את הכרטיס, עלול לשבש את מהלך המסחר התקין ולפגוע באמינותו של אמצעי מסחרי זה."

לא יהיה זה מוגזם לומר כי, ככלל, כל אדם בוגר או חז ברשותו כרטיס חיוב באמצעותם הוא מבצע רכישות על דרך קבע. הדברים הללו מקבלים משנה תוקף נוכח ההיקף ההולך וגדל של שימוש בכרטיסי חיוב במהלך קנייה מקוונת באינטרנט או באמצעות הטלפון. לעתיד לבוא, שימוש זה בכרטיסי חיוב אף יגדל משמעותית נוכח הרצון להילחם בהון השחור על ידי הקשחת התנאים לרכישה באמצעות כסף מזומן. אלה כאלה מחייבים הגנה מפני שימוש לרעה בכרטיסי חיוב והותרו כאמצעי תשלום אמין.

מנעד מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הונאה בכרטיס חיוב רחב ומגוון. העונשים יכול וינועו מאסרים צופי פני עתיד ועד מספר שנים של מאסר מאחורי סורג וברית. במקרים אלו בית המשפט שת ליבו למספר העבירות שבוצעו, לאופן גניבת כרטיס האשראי, לתחכום ולדפוס הפעולה הננקט על מנת להשיג את כרטיס החיוב, למספר השימושים שנעשו בכרטיס האשראי, מיהות הקורבנות, להיקף הנזק שנגרם בסך המצטבר ועוד.

בעבירה של הפרת הוראה חוקית פגע הנאשם בתקינות הסדר הציבורי ובשלטון החוק. על החומרה שיש לנקוט במקרים בהם נאשמים מפרים את האמון שניתן להם ע"י בית המשפט, אפנה לדברי היפים כב' השופט פרידלנדר בעמ"ת

21821-03-13 מדינת ישראל נ' אבו קיען (12.3.13):

"יש מקום, ככלל, להעניק לעוברי חוק הזדמנות שנייה. אולם, "מתוך שהקלת עליו בתחילתו - החמרת עליו בסופו". כאשר ההזדמנות הנוספת, והאמון הגלום בה, מופרים - יש מקום לתגובה אסרטיבית של רשויות אכיפת החוק, לבל יועבר המסר כי לעולם יוכל עובר החוק לצפות לסלחנות חוזרת ונשנית. מסר כזה יחבל קשות בתוחלת ההרתעה של העיצומים החוקיים".

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים מלמדת כי זו ממוקמת ברף הבינוני של עבירות בכגון דא. בעבירת הפריצה לדירת המתלוננת, הנאשם אינו נכנס פיזית לתוך הדירה אלא "דג" את הארנק ואת תיקה של המתלוננת באמצעות מוט מגרפה שהוכנס דרך סורג החלון. מחד, אין המדובר במעשים מתוחכמים. מאידך, יש בהתנהלות זו משום תכנון ומחשבה, בשים לב לאיתור הדירה המתאימה והשימוש בחפץ כזה או אחר, לצורך גניבת הרכוש. הגם כך, אין להקל בפגיעה בתחושת הביטחון של המתלוננת אשר נוכחת לגלות כי גם קיומו של סורג אין בו די ויש צורך בסגירת הזכוכית והתריסים על מנת לסכל מעשים כדוגמת מעשיו של הנאשם.

אכן שוויו של הרכוש שנגנב וכך גם שווי המזומנים שהוצאו באמצעות הכרטיס הגנוב אינו גבוה. יחד עם כרטיס האשראי נגנבו מסמכים שונים שהיו בארנק, בכללם תעודת זהות, רישיון נהיגה, רישיון רכב וביטוח, כרטיס קופ"ח וכן 3 כרטיסי זיכרון. יש בשחזור והוצאתם של מסמכים אלו טרדה וטרחה לא מעטים. עוד יצוין כי בתיק זה העידה המתלוננת אשר הביעה את הצער ועוגמת הנפש שנגרמו לה בעקבות מעשי הנאשם לרבות הצער שנגרם מאובדן כרטיסי הזיכרון בהם שמרה את התמונות של הנסיעה שלה עם אמה למרוקו וכן תמונות של אביה ז"ל.

הנאשם ביקש ל"מקסם" את תוצאות מעשיו ושעות ספורות לאחר שגנב הארנק, התייצב במספר כספומטים הפזורים בעיר באר שבע, וביקש להוציא כספים ב-9 הזדמנויות שונות.

אשר לתיק שצורף - הרי שיש ליתן הדעת לכך שאין המדובר בהפרת תנאי שחרור מינורית אלא כי אם בהפרה משמעותית. במסגרת הליך המעצר, בת"פ 24157-09-14, שוחרר הנאשם ביום 12.4.15 לקהילה טיפולית "רטורנו" בתנאי מעצר בית מלאים. לא חולפים להם שבועיים בלבד, והנאשם עוזב על דעת עצמו את הקהילה ושווה בעיר באר שבע עד ליום 28.4.15. גם אם נתקל הנאשם בקשיים כאלה ואחרים, שומה היה עליו לפנות באופן מסודר לבית המשפט ולבא כוחו בבקשה תואמת ולהסגיר עצמו למשטרה, חלף עשיית דין עצמי ועזיבת הקהילה בניגוד להוראת בית המשפט (אשר מצא לנכון לתת לו הזדמנות להיגמל במסגרת טיפולית סגורה).

בשים לב לכל שתואר לעיל, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם בתיק האב נע בין 7 ל - 14 חודשים מאסר בפועל. בגין התיק שצורף אשר עניינו הפרת הוראה חוקית הנני לקבוע מתחם הולם הנע בין עונש צופה פני עתיד ועד 4 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם סבורני כי מן הראוי שזה יהיה בחלקו העליון אם כי לא בתקרתו. למעשה, לא מצאתי אף לא נקודת זכות אחת למעט נטילת האחריות המאוחרת והמובלעת בטיעוניו הכתובים לעונש של הנאשם. עוד תילקח במשורה ההשפעה של עונש המאסר על בת זוגתו של הנאשם. זו ציינה במכתבה אשר הוגש וסומן ס'1 כי

הנאשם מסייע לה בגידול שני ילדיה. לא למיותר לציין כי גילוי של אותו גידול סרטני יש בו מטבעם של דברים כדי להצריך סיוע ועזרה מצידו של הנאשם, אף מעבר לרגיל. יש להצר על כך שהנאשם במו ידיו הרס את אותו פתח לחיי זוגיות ולא ראה בה כהזדמנות לחצות את ה"רוביקון" ואין לו להלין בהקשר לכך אלא על עצמו.

הנאשם הגיש מכתב לבית המשפט, אשר סומן ס'2, בו הלה מפרט באריכות את נסיבות חייו הלא פשוטות. בהקשר לכך, אפילו כל האמור במכתב זה מעוגן במציאות (שכן הדברים נמסרים מפיו ולא באמצעות שירות המבחן או גורם שיאמת הנתונים) סבורני כי משקלם של נסיבות חיים קשות אלו הולך ופוחת ככל שהנאשם צובר לחובות הרשעות פליליות, והלה צובר.

בהקשר לכך, המדובר במי שלחובותיו **עבר פלילי מכביד ביותר**. המדובר במי שסיגל לעצמו דפוס חיים עברייני. אין למוטב זה אלא לחזור על אותו פירוט הנוגע לעברו הפלילי כפי שנכתב בגזר דינו הקודם, למעט שינוי אחד הנוגע להתווספותה של הרשעה נוספת מאז זו שנרשמה לחובותיו ביום 10.02.2014.

לא אמנה את כל עברו הפלילי אך אתייחס להרשעותיו האחרונות. במסגרת ת"פ 58829-07-12 הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 8 חודשים בצד שני מאסרים מותנים וזאת בגין עבירות איומים, גניבה והסגת גבול. במסגרת ת"פ 26137-10-11 הוטל על הנאשם מאסר בפועל למשך 8 חודשים בגין עבירת גניבה וכן מאסר מותנה בן 6 חודשים לבל יעבור עבירת רכוש. בת"פ 36982-05-10 נגזרו על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות סמים, התפרצות וניסיון גניבה. במסגרת ת"פ 1627/09 הוטל על הנאשם מאסר מותנה בן 5 חודשים בגין עבירת הפרת הוראה חוקית. ישנן הרשעות נוספות ומאסרים רבים משנים 2009, 2008, 2006 וכן הלאה עד תחילת שנות ה-80 בהיות הנאשם בשנות העשרים לחייו. כפי שהנאשם העיד על עצמו במכתבו, הלה ישב מאחורי סורג וברח יותר ממחצית מחייו.

כאמור, מוטב זה גזר את עונשו של הנאשם במסגרת ת"פ 32202-07-13 ל-23 חודשים מאסר בפועל. ראשית אציין כי לא ניתן להימנע מהדמיון במעשים שיוחסו לו אז לבין המעשים שבגינם הורשע במסגרת התיק שלפניי. אז כהיום עסקינן בהתפרצות לדירה על ידי הושתת יד או חפץ מעבר לחלון.

הנאשם הגיש בעצמו ערעור על חומרת העונש שנגזר עליו בתיק זה. כפי שעולה מפרוטוקול הדיון שנערך במסגרת עפ"ג 32313-02-14 בית המשפט המחוזי, כב' הנשיא אלון, מחליט בשל נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, ולו לפני משורת הדין, להקל בעונשו ומפחית 8 חודשים מעונש המאסר שנגזר עליו. הנה כי כן, פעם אחר פעם הנאשם הוכיח כי אינו לוקח אחריות על מעשיו והתקופות המעטות בהן הציבור אינו סובל מידו הרעה, הינן בעת שזה נמצא מאחורי סורג וברח. עבר פלילי מכביד זה נכנס לגדרם של אותם מקרים המחייבים חריגה מעבר למתחם העונש וזאת מתוך הגנה על בטחון הציבור ורכושו כפי האמור בסעיף 40 לחוק העונשין.

הנאשם סובל מהתמכרות לסמים, כפי שהדבר משתקף מתוך גיליון הרשעותיו הקודמות. הנאשם שיעבד את רכושו של הציבור כחלק מאותה התמכרות. בתיק זה ניתנה לנאשם הזדמנות פז לצאת מאותו מעגל שוטה תוך שחרורו לקהילה טיפולית. הנאשם כלל לא התמיד בשהייתו במקום וכאמור עזב את הקהילה על דעתו. במצב דברים זה, הרי שאין מקום לדבר על הליכי שיקום אשר יצדיקו חריגה מטה ממתחם העונש ההולם. מאידך, יש מקום לתת משקל לשיקולי הרתעת

היחיד על רקע העובדה שאותה התמכרות לא טופלה. דבריו של הנאשם, כי במעצרו נגמל מבלי להקל בהם ראש, אינם זוכים לכל עיגון מצד גורם מוסמך וממילא גמילה מהתמכרות רבת שנים מחייבת הליך ממושך הכולל גמילה פיזית אך לא פחות מכך - גמילה נפשית.

הנאשם ניהל משפטו (למעט התיק שעניינו הפרת הוראה חוקית) וברי שאין בכך כדי להחמיר עמו יחד עם זאת, אין הוא זכאי לאותה הקלה משמעותית המוענקת דרך קבע למי שקיבלו אחריות על מעשם והודו.

הפעלת המאסרים המותנים:

אין מחלוקת כי המאסרים המותנים שניתנו במסגרת ת"פ 322202-07-13 בני 6 ו-12, חלים בעניינו. הואיל והמדובר בשני מאסרים אשר ניתנו במסגרת אותו גזר דין הרי שלכאורה עולה הבעייתיות עליה עמד בית המשפט העליון המשפט זע"פ 4517/04 **אחמד מסרואה נ' מדינת ישראל** (10.3.05) (להלן: "פרשת מסרואה") וכן ברע"פ 4935/12 **מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.13).

בסיטואציה זו קבע כב' השופט א' לוי כלל אצבע לפיו: "**צבירתם של עונשים מספר, תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין כמה עבירות או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירצו במצטבר. ולמקום שבו יש לראות בכמה עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגינן יחפפו זה את זה.**"

כלל זה יפה גם למקרה שלפנינו גם אם מדובר בעבירות נפרדות המפעילות את התנאים, שכן אין מחלוקת שישנה זיקה בין העבירות אשר בוצעו בסמוך לאחר מכן.

שונים הם פני הדברים ביחס לאופן ריצוי המאסר המותנה אל מול המאסר שייגזר עליו בתיק זה. סעיף 58 לחוק העונשין קובע כלל ברור לפיו מאסר מותנה מופעל יש להפעילו במצטבר לכל עונש אחר, למעט נימוקים שיירשמו. בעניינו של הנאשם לא מצאתי כל נימוק אשר יצדיק חפיפת העונש המותנה לעונש שייגזר עליו בתיק זה למעט חפיפתם של העונשים המותנים האחד לשני.

מטרת מעשיו של הנאשם הייתה השגת רווח כספי קל. במצב דברים זה, הרי שיש מקום להטיל על הנאשם גם עיצום כספי. לא אשית על הנאשם קנס ופיצוי גבוהים כפי שנכון היה לעשות בעניינו וזאת מתוך התחשבות במצבו.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 4.9.14.

עמוד 7

ב. מורה על הפעלת המאסרים המותנים שנגזרו על הנאשם בת"פ 322202-07-13 בני 6 ו-12 חודשי מאסר בחופף אחד לשני ובמצטבר לעונש עליו הוריתי בסעיף א לעיל. **סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 23 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו.**

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ה. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ו. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 700 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ליום 01.05.2016.

ז. 1,500 ₪ קנס או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.05.2016.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים.

**ניתנה והודעה היום ג' אב תשע"ה,
19/07/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

ספיר א.